

Utplukkka sitat

- «Wildly inventive» - **National Geographic**
- «Groundbreaking genius» - **WDR / Westdeutscher Rundfunk**
- «Hansegård has a strong stage presence. One of NordDance's more challenging, yet memorable, works». - **The Scotsman**
- «Unexpectedly mystical and utterly compelling, not least because he is a master of his art». - **The Herald**
- «Colourful and trailblazing» - **Spiral Earth**
- «Ear-tweaking inventiveness» - **Strad magazine**
- «Hansegård is maybe the most inspiring and influencing artist at this years Bergen International Festival» - **Bergens Tidende**
- "I GotoGuta merkar vi at energien som flyt mellom dei som er på scenen, utfordrar oss. Det er både svært kjenslevar og fullt av kraft og humor." - **Folkemusikk**
- «Like the Tarantino film Kill Bill without the violence» - **Songlines Magazine**
- "Frikar made the differences swing together in a wonderful manner. The result is an original research of communication through a lot of humor." - **Deutschlandfunk**
- "I am touched by the simplicity of this wordless dialogue. A bold, playful performance with great audience appeal." - **Bergens Tidende**
- At Hansegård er en danser med sterk vilje til å gjøre egne ting og en velsignet frimodighet i forhold til å bryte grenser, er noe det norske danse miljøet skal være glade for... Samtidig som han beveger seg mot samtidsdansen, åpner han også dører. Om han klarer å gjøre samtidsdansen tilgjengelig for et større publikum enn dagens, burde samtidsdanssjangren så absolutt tåle et hallingkast eller to. - **NRK kulturnytt**
- "Jeg er imponert over grepet de har om publikum, og hvor lett det er for dem å invitere folk inn" - **Scenekunst.no**

GESTR

AVISA VALDRES 30.APRIL 2019

"Fengslende og frigjerande. Viss eit av måla var å få folk til å undre seg, å reflektere over denne ganske så aktuelle problemstillinga for vår tid, var framsyninga særst vellykka. For med bruk av eksperimentell og moderne dans, særeigen musikk og andre spesielle verkemiddel, vart dette ei oppleving til ettertanke på mange vis.

Nyskapande scenekunst med framsyninga «Gestr»:

Fengslande og frigjerande

STEMNING: Aktørane fekk velfortent applaus etter enda framsyning, med dei tre mest sentrale i midten, Hallgrim Hansegård, Amina Sewali og Sudesh Adhana.

Brytingar mellom lys og mørke - mellom tilgjengelegheit og avvising. Framsyninga «Gestr» hadde dette og mykje meir. Nyskapande scenekunst, med publikum som aktive deltakarar.

MORTEN STENSBY,
redaksjonen@avis-valdres.no

FAGERNES: Dei om lag 80 framfote - så mange som teateret ville sleppe inn på scena - fekk i alle fall ei særige oppleving. Det starta med at Hallgrim Hansegård sjølv ynsk- te folk velkomne i kulturhusets foajé. Deretter leia han og med- dansar Sudesh Adhana oss inn i salen, der alle måtte passere gjennom ein espalé av tau, hal- de av dei to. Og på scena vart vi møtt av dunkelt lys, kvite kle- deposer hengt opp i tau med kvar sin stein i enden, alt hylla inn i teatertrykk. Nettopp der på scena skulle alle sjå og delta i stykket, vi var som eit «sende- bod der du er ekstra verdifull for vertane», for å sitere frå Hallgrims eiga omtale av «Gestr».

Folk lét seg fascinere av stemninga og omgjevnadene, det var vanskeleg å la vera. Vi måtte leggje klede og andre ei- gendelar i dei kvite posane,

VELKOMST: Hallgrim ynsk- te sjølv folk velkomne i kulturhusets foajé før framsyninga.

som folk sjølv så heiste opp i lufta. Starta symbolikken alle- reie her, skulle vi gje slepp på noko, skulle vi stole på at andre ikkje tok tinga våre?

Frå floke til harmoni

Hallgrim Hansegård og Sudesh Adhana tok deretter over scena, saman med komponisten Amina Sewali. Hennar spesielle musikk følgde dansen og rørs- lene gjennom heile framsynin- ga, og var med å understreke budskapen. For korleis har vi eigentleg blitt når det kjem til omgangsformer og gjestfridom i vårt moderne samfunn?

Ved bruk av tauverk i ulike former og fasongar kjempa Hallgrim og Sudesh ein slags

kamp mellom lys og mørke, mellom tilgjengelegheit og av- vising. Dei var i byrjinga nokså usikre på kvarandre, men nær- ma seg meir og meir. Det gjekk frå floke til frigjerand, frå av- stand til nærleik og til slutt god sandans og harmoni. Bruken av tau kunne symbolisere kor utfordrande det er å knyte seg saman, men samstundes at det kan vera vanskeleg å frigjera seg. Er begge delane eigentleg enkelt - eller kanskje det også er utfordrande? Du må rett og slett oppleve stykket for å gjera deg opp di eiga mening.

I alle høve fekk publikum oppleve full harmoni mot slut- ten, då dei vart inviterte inn un- der ein ring av tauverk. Langva-

SAMLING: Mot slutten av stykket vart publikum invitert inn under ein ring av tauverk, til eit godt fellesskap.

rig latter og god stemning gjorde nok at folk følte seg tettare knytte saman. Og stemninga løfta seg ytterlegare då to hundelikhande skapningar gjorde sitt inntog. Spesielt for dei få ungane som var til stades skap- te innslaget stor munterheit. Men dyra vart også forløynde for heile forsamlinga.

Aktuell problemstilling

Eit av dei viktigaste formåla med «Gestr» er å setja søkelyset på vår tids hang til å halde oss for oss sjølv, vårt fråvær av so- sial omgang, gjerne erstatta av at vi heller set oss ned med mo- bilen og druknar oss i sosiale media. «Gjestfridom er ein raskt forsvinnande verdi i ver-

da. Er vi den siste generasjonen som opplev at det bankar på døra? Burde gjestfridom vore på UNESCO si fareliste for im- materiell kulturarv? Kva er det vanskelegaste å servere som vert i dag? Tilgjengelegheit?», undrar Hallgrim Hansegård i sin omtale av stykket.

Viss eit av måla var å få folk til å undre seg, å reflektere over denne ganske så aktuelle pro- blemstillinga for vår tid, var framsyninga særlykka. For med bruk av eksperimentell og moderne dans, særige mu- sikk og andre spesielle verke- middel, vart dette ei oppleving til ettertanke på mange vis.

Draumefangaren

«Det er på grensen til galskap å laga noko så svært og annleis og rart ute i vill natur. Draumefangaren har potensiale i seg til å bli ei årleg oppsetjing med både nasjonal og

internasjonal tiltrekningskraft. Frikar er meistarar i å skapa ikoniske bilde. Hallgrim har eit blikk for ur-komposisjonar som inkluderer kropp, stein, tau, tre og vatn. Han har fått med seg folk med ekstreme dugleikar, som bidreg til eit speningsnivå som til tider held folk heilt på neglebitarstadiet.” - Leiaren i Avisa Valdres.

LEDER

Valdres er blitt rikere

Den siste uken har folk strømmet til Åbjørarjuvet for å få oppleve noe nytt og unikt i verden. Hallgrim Hansegård hadde spent buen skyhøyt. Forventningene skapt gjennom sosiale medier og reportasjer i lokale medier og riksmidier var formidable. Ville han klare å fylle naturen med 500 betalende tilskuere fem kvelder på rad?

Han forteller at han hadde forberedt seg mentalt på et langt dårligere besøk, og at «Draumefangaren» kunne bli en engangsforeteelse. Men med fasiten i hånden er han klar. Forestillingen skal settes opp i tre år i første omgang. Og kanskje vil den få et mye lenger liv enn det også.

Etter å ha snakket med en lang rekke folk fra Valdres som har opplevd magien i juvet de siste dagene, tror vi «Draumefangaren» har potensiale i seg til å bli en årlig oppsetning med både nasjonal og internasjonal tiltrekningskraft. Frikar er mestere i å skape ikoniske bilder. Hallgrim har et blikk for ur-komposisjoner som inkluderer kropp, stein, tau, tre og vann. Når han tar dette med seg ut i Valdresnatur som imponerer og overrasker selv de mest turvante, så skjer det ting.

Hallgrim har et blikk for ur-komposisjoner som inkluderer kropp, stein, tau, tre og vann.

Han har fått med seg folk med ekstreme ferdigheter, som bidrar til et spenningsnivå som til tider holder folk helt på neglebitarstadiet. Totalt 30 aktører medvirker i oppsetninga, deriblant utøvere fra dansekompaniets talentutviklingsprogram, Frikar X, og Toppidrett Frikar, i tillegg til dansekunstnere, tøyakroba-ter, unge, lokale parkourutøvere, musikere og en installasjonskunstner. Samtidig har folk måttet bevege seg selv, før de kommer frem til forestillingen har de vært ute blant fjell og trær og skjerpet sansene i forhold til både syn og lukt og hørsel.

På spørsmål om hva hun vil huske best, svarer en tilskuer at synet av tøyakrobat Karoline Aamås gående på vannet, hengende etter håret, har brent seg fast. Ellers er det totalopplevelsen som sitter igjen, kombinasjonen av det utrolige stedet og alt som skjedde underveis.

Det er på grensen til galskap å lage noe så svært og annerledes og rart ute i vill natur. Mye kunne gått galt. Det gjorde ikke det. Riktig nok måtte Hallgrim selv steppe inn som danser etter et armbrudd. Billettautomatene fikk ikke nett før de ble flyttet noen meter, det tok litt tid for folk å fylle ut skjemaer om at de gikk på eget ansvar. Men sånne småting ble justert underveis.

Det mest spennende før neste år er om det lar seg gjøre å samle så mange fantastiske utøvere og frivillige igjen. Vi håper det. Valdres har fått enda en attraksjon som setter dalføret på kartet.

EGERKERLJERING: Kæene vokste seg fort langt de alle midte undertrange egerkerljer for de la på vandring mot Åbjørjuvet.

BARNETEGNINGER: Noen vandrene studere barnetegninger i starten av løypa.

SYNKRONI: Dansen i skogen på løypa mot Åbjørjuvet.

HOVEDROLLE: Ole-Børveich Strøm (10) fra Gjerhus har hovedrollen som «Bibber» i «Draumefangaren».

HOPP OG SPRETT: Unghe, lokale parkkunstnere hopper for stem til stein i løvet langs løypa.

GENNOM SKOGEN: Publikum tar seg gjennom skogen for de forestilling i Åbjørjuvet.

Farga i Frikars drømmeverden

Folkvandring til Åbjørjuvet for «Draumefangaren»

FAMILIE PÅ TUR: Iven R. Ålv, 11, og Sissel og Helti Høivang fra Høivang skole i Åbjørjuvet.

Frikar setter alle sanser i sving hos publikum når dansekompaniet lokker dem med inn i sitt forunderlige univers i og rundt Åbjørjuvet.

I FOSSEN: Sissel Ålv (11) i lag med Høivang skole i Åbjørjuvet.

HOYT HENGER DE: Dansere henger seg i skogen på en av kunstnerpostene i løypa under vandring.

LYTTET TIL STEIN: Sissel Ålv (11) lytter til stein i skogen.

OPPSPYNN: Danser Nina Marie Sævi og Sissel Ålv (11) i skogen.

LEKENT: Sissel Ålv (11) og Sissel Ålv (11) i skogen.

ÅBJØR: Denne sika viser dansekompaniet si største satning i skogen - i skogen som de alle fleste ved første øyeblikk nok ikke vil se som den mest opplyste danser.

Etter flere år med mindre prosjekter, var det onsdag kveld endelig klart for premiere på «Draumefangaren». Frikar har tydelig ventet i spenning. Et år mer før første vandring var premieforestillingen i skogen, og Frikar hadde måttet kappes på 500 publikummere på premieforestillingen.

Forbi ei saueinngang, en barneinngang, en barneinngang og «Draumefangaren» venter, og det er det som skal, men så snart et forunderlig univers der var vandring ikke la seg lokke inn i.

Både naturen, menneskene og alt annet, men måle seg på lange veier føles nærmere i spenning over å ikke vite hva som venter rundt neste øyeblikk. Etter god vilje var det brudd i skogen under prøver bare et øyeblikk for premieren.

ITT MED NATUREN: De Frikar X danser i naturen.

«FYLLENDE» VAREDETER: Med fisket og fjellet som bakgrunn, og skogen som leder fram til Åbjørjuvet, der selve hovedforestilling holdes. Mønstre og mønstre stiger godt gjennom skogen etter det klatrer, regnskyllet kvelden i forestillingen, men premieforestillingen kommer til seg gjennom hovedforestillingen i skogen.

«FYLLENDE» VAREDETER: Med fisket og fjellet som bakgrunn, og skogen som leder fram til Åbjørjuvet, der selve hovedforestilling holdes. Mønstre og mønstre stiger godt gjennom skogen etter det klatrer, regnskyllet kvelden i forestillingen, men premieforestillingen kommer til seg gjennom hovedforestillingen i skogen.

Vandring ble raskt klar over det som ventet, og det var vandring skulptur de hadde begynt seg på. Etter å ha bevist seg

forbi ei saueinngang, en barneinngang, en barneinngang og «Draumefangaren» venter, og det er det som skal, men så snart et forunderlig univers der var vandring ikke la seg lokke inn i.

Både naturen, menneskene og alt annet, men måle seg på lange veier føles nærmere i spenning over å ikke vite hva som venter rundt neste øyeblikk. Etter god vilje var det brudd i skogen under prøver bare et øyeblikk for premieren.

OPPSPYNN: Danser Nina Marie Sævi og Sissel Ålv (11) i skogen.

«FYLLENDE» VAREDETER: Med fisket og fjellet som bakgrunn, og skogen som leder fram til Åbjørjuvet, der selve hovedforestilling holdes. Mønstre og mønstre stiger godt gjennom skogen etter det klatrer, regnskyllet kvelden i forestillingen, men premieforestillingen kommer til seg gjennom hovedforestillingen i skogen.

«FYLLENDE» VAREDETER: Med fisket og fjellet som bakgrunn, og skogen som leder fram til Åbjørjuvet, der selve hovedforestilling holdes. Mønstre og mønstre stiger godt gjennom skogen etter det klatrer, regnskyllet kvelden i forestillingen, men premieforestillingen kommer til seg gjennom hovedforestillingen i skogen.

Vandring ble raskt klar over det som ventet, og det var vandring skulptur de hadde begynt seg på. Etter å ha bevist seg

forbi ei saueinngang, en barneinngang, en barneinngang og «Draumefangaren» venter, og det er det som skal, men så snart et forunderlig univers der var vandring ikke la seg lokke inn i.

Både naturen, menneskene og alt annet, men måle seg på lange veier føles nærmere i spenning over å ikke vite hva som venter rundt neste øyeblikk. Etter god vilje var det brudd i skogen under prøver bare et øyeblikk for premieren.

OPPSPYNN: Danser Nina Marie Sævi og Sissel Ålv (11) i skogen.

■ Premiere på «Draumefangaren»

Frikar i friluft uten sikkerhetsnett

MEKTIG: Fantasiene og drømmene får litt spillover i Frikars omfattende produksjon «Draumefangaren».

SPESKULERT: Etter en tids vandring i skogen, kommer man fram til mektige Åbjørjuvet der naturen i løpet av tusener av år har forberedt scena.

KLATRE: Danserne beveger seg oppover glatte fjellvegger.

TIL FINGERSPISSENE: Inngangen er avsluttet i tilfelle skilsmisse i «Draumefangaren».

MOSEMANNEN: Ut fra skogen kommer denne skogvante og drommelige løren.

HEFTIG: Det er knapt rom til å puste verken for dansere eller publikum de drar 60 minuttene forestillingen ved Åbjørjuvet over.

AJURDAL: Åbjørjuvet kan være både vakert og skremmende på samme tid. Perfekt som naturlig kulisse for «Draumefangaren» der publikum i løpet av kvelden er ikke mye deltaker som iakttekter.

FRISSE HERMANNUD: I skogen er det en vandring som leder fram til Åbjørjuvet, der selve hovedforestilling holdes. Mønstre og mønstre stiger godt gjennom skogen etter det klatrer, regnskyllet kvelden i forestillingen, men premieforestillingen kommer til seg gjennom hovedforestillingen i skogen.

«Draumefangaren» er med sine 30 dansere som alle går halsbrettende rundt i fjellet, til lands og til vanns. Frikar er en av de beste, der forestillingen er en vandring som leder fram til Åbjørjuvet, der selve hovedforestilling holdes. Mønstre og mønstre stiger godt gjennom skogen etter det klatrer, regnskyllet kvelden i forestillingen, men premieforestillingen kommer til seg gjennom hovedforestillingen i skogen.

te og i hvilken verden er dette en realitet? Et det er budskap bak kulturen eller er det bare en historie og brekke fantasien vår?

Speskulert
Etter flere uker langs veien der det ene øyeblikket er det andre opp og iaktter alt fra stiller, forteller og intensitet, bergrer vi etter hvert å nærme oss den naturlige scena der forestillingen spilles. Det er som om noe med den store fosen danner et spektakulært skap og setter scenen i sving, men det er det som skal, men så snart et forunderlig univers der var vandring ikke la seg lokke inn i.

Tilgjengeligg
Det er ikke å si at det er en vandring som leder fram til Åbjørjuvet, der selve hovedforestilling holdes. Mønstre og mønstre stiger godt gjennom skogen etter det klatrer, regnskyllet kvelden i forestillingen, men premieforestillingen kommer til seg gjennom hovedforestillingen i skogen.

Mektig: Fantasiene og drømmene får litt spillover i Frikars omfattende produksjon «Draumefangaren».

Speskulert
Etter flere uker langs veien der det ene øyeblikket er det andre opp og iaktter alt fra stiller, forteller og intensitet, bergrer vi etter hvert å nærme oss den naturlige scena der forestillingen spilles. Det er som om noe med den store fosen danner et spektakulært skap og setter scenen i sving, men det er det som skal, men så snart et forunderlig univers der var vandring ikke la seg lokke inn i.

Tilgjengeligg
Det er ikke å si at det er en vandring som leder fram til Åbjørjuvet, der selve hovedforestilling holdes. Mønstre og mønstre stiger godt gjennom skogen etter det klatrer, regnskyllet kvelden i forestillingen, men premieforestillingen kommer til seg gjennom hovedforestillingen i skogen.

Speskulert
Etter flere uker langs veien der det ene øyeblikket er det andre opp og iaktter alt fra stiller, forteller og intensitet, bergrer vi etter hvert å nærme oss den naturlige scena der forestillingen spilles. Det er som om noe med den store fosen danner et spektakulært skap og setter scenen i sving, men det er det som skal, men så snart et forunderlig univers der var vandring ikke la seg lokke inn i.

Tilgjengeligg
Det er ikke å si at det er en vandring som leder fram til Åbjørjuvet, der selve hovedforestilling holdes. Mønstre og mønstre stiger godt gjennom skogen etter det klatrer, regnskyllet kvelden i forestillingen, men premieforestillingen kommer til seg gjennom hovedforestillingen i skogen.

Speskulert
Etter flere uker langs veien der det ene øyeblikket er det andre opp og iaktter alt fra stiller, forteller og intensitet, bergrer vi etter hvert å nærme oss den naturlige scena der forestillingen spilles. Det er som om noe med den store fosen danner et spektakulært skap og setter scenen i sving, men det er det som skal, men så snart et forunderlig univers der var vandring ikke la seg lokke inn i.

“Ei vandring i skogen der ein stoppar opp og iakttar alt frå stilleperformance til det som nærast er som tatt utifrå ei Cirque du Soleil-forestilling. Hjernen får næring til å tygge på

inntrykka. Mildt sagt spektakulært. Ein treng ikkje å vera kjenner av moderne dans for å finne "Draumefangaren" spennande eller gjevande." - Oppland Arbeiderblad.

Leahkit, premiere 05.07.2015 i Rudolstadt:

WDR / Westdeutscher Rundfunk - Babette Michel - 28.07.2015

"From the very first second Leahkit is an exciting experience, a great combination of arts, I've never seen before. At Germany's biggest Festival of Folk, Roots and Worldmusic, TFF Rudolstadt 2015, Hallgrim Hansegard caught the attraction of the people in the hall not only by lighting up a crackling fire on stage, but brought them into the very moment and to themselves by his vibrant, soulful and expressive dance moves.

In Leahkit he artfully and groundbreakingly combines the archaic with the contemporary and thus is a real genius of his art. In this unique art piece he meets the innovative spirit of the Sami musician Torgeir Vassvik, who renews the vocal tradition of Joik, not by putting it in a pop context but using his own expression, inspired by other vocal techniques of the world and by new sounds. Two different „Norwegian“ worlds – Halling dance with its developing energy and Joik with its more being-in-the-state-of-mind intensity – meet in Leahkit. But you can feel that they are in fact not that different! They both express inner states of mind of men, their dark sides and their power, their worries and dreams. So, this trancelike production makes us come home to ourselves, to our inner world, where we are all connected.

The Rudolstadt audience realized the great value of this artistic production. The fascinated people in the hall where concentrated and quiet, you could hear a pin drop. Hallgrim and Torgeir kept the audience breathless for 50 minutes and, in the end, let it erupt into a storm of excitement and enthusiasm."

The Herald Scotland - Mary Brennan - 24.11.2015

"Leahkit (Frikar Dance Company, Norway) brought two men together in what increasingly felt like a ritual bonding between past and present. As pine needles smoked aromatically in an open flame, Hallgrim Hansegard, in black biker-leathers, melded the snap of nimble folk dance with a slithering, sinuous flow of acrobatic urban moves. Underpinning his transformations from 21st century man to bare-chested tribal figure to prowling wild-life and finally trance-dancer was the visceral, guttural live chanting of Torgeir Vassvik – sounding, at times, as if his throat was a crevasse stretching deep into the earth's core. Unexpectedly mystical and utterly compelling, not least because both men are masters of their art."

The Scotsman - Kelly Apter - 23.11.2015

"Performed over two nights at the Traverse Theatre, the festival opened with LEAHKIT by Norway's Frikar Dance Company. A piece where past and present meet head-on, with traditional Norwegian Halling dance and centuries old Sami music, flavoured by modern hip hop moves.

Dancer Hallgrim Hansegård has a powerful stage presence, due in part to his equally powerful leg muscles, which are put to good use as he moves around the flames of a (real) fire. Torgeir Vassvik's Sami singing isn't always easy on an untrained ear, making LEAHKIT one of NordDance's more challenging, yet memorable, works."

Scenekunst.no - Ragnhild Freng Dale - 19.10.2015

Utdrag frå kritikk av FRIKARs "Leahkit" og Elle Sofe Henriksens "Jorgahallan"

“Når folkedansen møter joiken. I Leahkit er det danser og koreograf Hallgrim Hansegård som står på scenen sammen med musiker Torgeir Vassvik. Med utgangspunkt i sine respektive tradisjoner – folkedans og joik – utforsker de en meditativ transetilstand hvor både uttrykk og utøvere glir inn i hverandre til én enhet. Leahkit er nordsamisk for «å være til stede», og i den abstrakte handlingen er det akkurat der de er. Vekslede mellom stillstand og dynamikk, mellom knitrede bållyd og intense sekvenser av bevegelse og lyd, er vi befriende langt borte fra den halvhjertede mindfulness-trenden som hersker ellers i samfunnet.

Hansegård har tidligere gjort forestillinger basert på fellestrekk mellom ulike dansetradisjoner som folkedans, capoeira og breakdans, med møtepunktene mellom sjangrene som utgangspunkt. I Leahkit er transen fellesnevner. I utgangspunktet virker joik og folkedans langt fra hverandre, men Vassvik og Hansegård er så trygge i sitt eget og i sine tradisjoner, at de finner felles møtepunkt og utstråler gjensidig respekt. Uten sammenligning forøvrig deler joiken og folkedansen også noen egenskaper historisk: Utfoldelsen av dem har vært undertrykket til ulike tider, noe Vassvik og Hansegård også forteller om i samtale med publikum etter forestilling. De har også begge vært brukt for å oppnå transetilstander, og – må det sies – har vært viktige samlingspunkt for samfunn og kultur.

Én publikummer kommenterte etterpå at hun på et tidspunkt ikke kunne si om det var én eller to personer på scenen – så samkjørte opplevde hun at de to utøverne var under forestillingen. Hun hadde unektelig et poeng, for det virket nesten som om det manglet noe vesentlig før Vassvik kom på scenen: Danseren, alene foran bålet, var en ensom skikkelse før musikken kom inn i dialog med bevegelsene.

Her er ingen påtvungen eller klam forventning om hvordan publikum skal tenke, føle, eller puste, ingen fasitsvar, og heller ingen ferdig tolkning å ta med seg hjem. Tvert i mot er det en åpen, sårbar og levende forestilling, som uten forbindelse for øvrig gir meg assosiasjoner til Grotowskis fattige teater; nakent og uten store scenografiske elementer, er det utøverne, bevegelsene og vibrasjonene som er sentrum for begivenhetene.

Dynamisk folkeopplysning. Der Leahkit er en meditativ opplevelse av de sjeldne, med sin helt egen ro og klare skiller mellom publikum og utøvere, er Jorggáhallan en vitamininnsprøytning av gammelt og nytt i skjønn forening. Samtidig er begge en form for folkeopplysning, der kunnskap rammes inn slik at nye generasjoner får se og møte dem i nye former. Forutsetningen for at slikt skal fungere er at materialet verken behandles for lettvint eller blir holdt for hellig, og i begge tilfeller har kunstnerne lyktes med å finne en balanse.

Forestillingene svært ulike, men begge holder høyt kunstnerisk nivå. De viser respekt for publikums opplevelse og er sterke bevis på at det er stor verdi i å anvende og utvikle tradisjoner i kunstnerisk praksis. Forhåpentlig vil de inspirere flere til å gjøre det samme, i dansen så vel som i andre kunstgenre.”

NRK Sápmi - 23.09.2015

“Musikken og dansen trekker publikum inn i deres verden, hvor alt av tanker forsvinner. En tilstand som er vanskelig å beskrive blir vekket til live. Vassvik og Hansegård har laget noe spesielt. Det er vanskelig å blande folkemusikk og samisk tradisjonsjoik, men de har klart det på en helt utrolig måte.”

Finnmark Dagblad og Finnmarken - Hilde Schanke Pedersen - 22.09.2015

“Leahkit – en uimotståelig reise. Søndag fikk publikum i Kautokeino oppleve å bli dratt med inn i ei forestilling utenom det vanlige, en samproduksjon som Beaivváš Sámi Našunálateáhter har medvirket til.

ANMELDELSE: Denne betrakteren møtte opp i kulturhuset i siste liten, ukonsentrert og med en følelse av at «i dag er jeg ikke mottakelig for å ta imot noe som helst, men man møter da opp når det

er et kulturarrangement i bygda». Men Hallgrim Hansegård fra dansegruppa FRIKAR og musikeren Torgeir Vassvik brøt gjennom forsvarsverkene med bravur, for «Leahkit» er en opplevelse man ikke kan verge seg mot.

Uttrykket «å blir tatt med storm» kan anvendes her, men i denne forestillinga befinner aktørene og publikum seg heller i stormens øye, i det konsentrerte punktet der alt samler seg i en ekstatisk ro. Hvis noe så motstridende finnes, så manes det fram i denne symbiosen av bevegelse og lyder, av tilstedeværelsen til de to tidløse skikkelsene på scenen. Og det er nettopp tilstedeværelse forestillingas tittel viser til, for leahkit er nordsamisk for å være til stede.

Vi i publikum forstår at dansen og musikken er blitt til gjennom år av trening, øving, perfektionering og fininnstilling av kropp, stemme og instrumenter, men den rasjonelle og fornuftstyrte beundringen viker fort plassen for en annen sorts opplevelse. De medvirkende går fra å være aktører til å være.

De blir besjelede skikkelser som henvender seg til det stedet i oss der vi publikummere går over fra å være betraktere til å bli medreisende.

Ved bålet er Hansegård den karslige skikkelsen som ved hjelp av den levende ilden, musikken og sine egne krefter og lengsler blir det dansende mennesket som ruller, kaster seg, virvler og flyr over scenen. Musikerens suggererende stemmebruk og instrumentale landskap lokker danseren stadig lenger inn i konsertrasjonen, til han til sist virvler og virvler rundt til den eggende lyden av musikerens hypnotiserende slynge.

Både musikk, joik og dans har i seg transeskapende kvaliteter som har vært fryktet og stadig er fryktet av enkelte. Hansegård henter denne kvaliteten fra sin hallingdans, og Vassvik fra joiken og fra annen urfolksmusikk. Sammen skaper de henrykkende stemninger som oppløser tid og rom.

Forestillingas magi skyldes også en fantastisk lyd kvalitet, en livfull lyssetting og kostymer som løfter de medvirkende inn i forestillingas univers.

Dette universet er noe man bare kan la seg oppsluke av, man trenger ikke forstå, tolke eller rasjonalisere hvis man ikke vil. Slik er det med frie, åpne kunstuttrykk. Man kan komme som man er og dikte med. Publikum i Karasjok, Kirkenes, Tana og Lakselv kan glede seg.”

■ Leahkit med Hallgrim Hansegård og Torgeir Vassvik

Gir seg hen i dansen – for oss

ETTERGIVELSE: Hallgrim Hansegård er ett med musikken han og Torgeir Vassvik skaper sammen - enten han vil eller ikke.

DOKKA: Å være vitne til at noen så intenst tilsynelatende gir fra seg kontrollen over egen kropp, er sterkt.

PER SKJØNBERG
per@aa.no

Det er altså bare tilsynelatende. Når Hallgrim Hansegård slipper løs hele seg, hele sitt register og slipper dansen løs fra sitt indre, føles det på oss som at dansen har tatt over. At valdsen ikke lenger styrer dette. Det er slik vi

som publikum kan tenke når han er suggerende i ett med musikken og naturlydene til Torgeir Vassvik.

Da er det godt å vite at inni der, inn i dansen, har Hallgrim Hansegård stålkontroll på alt. Det er betryggende.

Superativjakt

Lørdag var altså nevnte herrer på Dokka for å vise fram Leahkit, på turne med Teater Innlandet. En forestilling som allerede har fått all verdens superlativer kastet etter seg, på minst

fire språk. Og det er ikke så vanskelig å forstå.

Det som er vrient i denne sammenhengen er å komme opp med noen nye, som ikke allerede er brukt så mye at de har mistet noe av sin betydning. Ja, for det fortjener Leahkit, og det fortjener i aller høyeste grad både Hansegård og Vassvik.

Yter motstand

Forestillingen begynner med at danseren kommer ut på scenen og tenner et bål. Så sitter han der – og venter.

Han roper etter forestillingen at han venter på oss. Han venter til vi er klare for å ta mot bevegelsene. Og sakte begynner det. Han imiterer flammene, han danser røyken, han danser for seg selv og for oss. Og han danser alene. Når Vassvik etter hvert blir med ham er det tydelig at de har en felles fascinasjon for hverandre. Karakteren til Hansegård blir først forstyrret, og deretter virker det om han nærmest gjør en slags motstand til musikken Vassvik og han skaper i fellesskap.

Hansegård bevegelser er fulle av motvillighet og han vil ikke slippe lydene helt inn i kroppen, men han klarer ikke å motstå.

Etter hvert gir han etter, helt totalt. Det er ikke lenger noe tydelig skille mellom Vassvik og Hansegård. Sammen utveksler de egne kulturuttrykk, joik fra urfolkene i nord og folketonen fra Valdres bryner seg på hverandre og smelter sammen.

Den totale ettergivelsen som må komme gir den sterkeste opplevelsen for oss som får an-

ledning til å være bivånere. De to på scenen er her, fullt til stede. Men vi kan ane at de samtlig er et helt annet sted.

Møtte publikum

Det er faktisk et av spørsmålene fra salen etter forestillingen. Ja, for Hansegård og Vassvik stiller opp for å svare på det vi lurte på etterpå. Vassvik blir spurt om han er her hele tiden når han gir seg hen i sin joik og musikk.

- Jeg er her, for det meste, røper Vassvik.

Hansegård forteller at det er en del improvisasjon i stykket, men at temaene og to sekvenser har helt fastlagte steg.

- For mye improvisasjon tar bort fokus fra det å gi seg helt hen i dansen, sier han.

Han forteller også at han bruker bevegelser fra dans han er kjent med.

- Jeg bruker det som finnes i skroten. Mye fra lausdans og fra Tai Chi og akrobatikk, sier Hansegård.

Forestillingen kommer til Vestre Toten 29. april.

Oppland Arbeiderblad

GotoGuta (Premiere 01.07.2015, Førde)

ØMT, KRAFTFULLT OG AKROBATISK (09.07.2015 Marianne Lystrup, Folkemusikk)

Frikar gjer oss tankefulle, stolte og glade med den nye framsyninga som hadde verdspremiere under Førdefestivalen 1. juli.

GotoGuta heiter framsyninga. Ho varer ein time, og er bygd opp som ein dag. Vi sit framfor ei mørklagd scene og høyrer forsiktige feletonar. Brått får vi eit glimt av tre karar som står på hovudet i trekantformasjon. Så blir det mørkt att. Neste gong vi ser dei, står dei og held kvar sin vesle lysskjerm mot seg, og syng trestemt på upolert mannfolkvis: «Nu rinner solen opp av østerlide...». Heile første verset av den gamle salmen.

Dei har klart å overraska oss. Vi blir nysgjerrige på kva dette skal tyda. Kom ikkje vi her for å sjå Valdres sitt svar på Backstreet Boys, som det sto i programmet? Er ikkje Frikar gruppa som skal ta pusten frå oss med halsbrekkande sprang og rørsler? Og så opnar dei med salmesong! Jau, vi får det vi har venta. Det også. Men fyrst er det ein mjukare tone i rørslene. Dei tre dansarane utfordrar oss på slikt som har med nærleik og avstand å gjera. Om lengt og frigjering, om kor kjæle

menn kan vera mot einannan utan at det truar maskuliniteten deira. Det skal syna seg at det er ganske mykje.

MENN I FULL BREIDDE

Fyrst ser vi gutane svinge seg i dansen i ganske tradisjonelle turar. Litt uvant er det sjølvst òg å sjå guten snurre slik jenta brukar i folkedansen, men det er òg augeopnande. Når ein ser noko som er omsnudd, fører det ofte til at ein opnar opp nye tankebanar og kan få nye assosiasjonar og verdifulle opplevingar.

I *GotoGuta* merkar vi at energien som flyt mellom dei som er på scenen, utfordrar oss. Det er både svært kjenslevart og fullt av kraft og humor. Det gjer godt å sjå menn te seg slik, med ei så stor breidde i uttrykket.

For sjølvst er her hallingkast, spretne spark og hatt som fyk – det hadde ikkje vore Frikar elles. Men her er òg vår kontaktsøking og ømme famntak. Som sprekk i konflikt og klaustrofobi. For når er det nært nok? Når er det tid for å sleppe opp og gje rom for avstand? Og kva når ein er dregen mot nokon som har sin lengt i ei anna retning? Kva når ein rett og slett blir uvenner? Slike kjensler dansar dei med, dei tre Frikar-gutane, og dei gjer det på friskt vis, endefram og utan ironi.

KJENNER OSS ATT

Framsyninga rører seg i eit spennande grenseland mellom øm pantomime, leikeslåssing, akrobatikk og dans. Dei er ikkje redde for å vera konkrete, og spelar med heile kroppen, inklusive mimikken. Denne røffe forma har umiddelbar appell. Ulikt mykje på samtidsdansens område, som somme gonger kan bli så abstrahert at kontakten med publikum er vanskeleg å oppnå, har Frikar ingen slike hindre ved scenekanten. Dei treffer både unge og gamle, og ein treng ikkje eitt einaste vektal i kunstfag for å la seg ta av dette. Ja, jamvel om det er berre menn på scenen, og mykje av det dei framstiller er guteaktig, kjenner eg at framsyninga handlar om meg som kvinne også. Dei har makta å gjera dansen til ei tolking av ålmenne menneskelege kjensler. Litt fastare struktur i framsyninga hadde gjort henne endå betre, men vi let oss rive med i leiken og kampen deira.

SVINGAR OG GRÆT

Musikken er eit kapittel for seg i denne framsyninga. Bortsett frå salmesongen, eit par morosame innslag frå ein ghettoblaster på scena med Backstreet Boys og eit opptak av ein kvedar som tullar til dans, er det Andris Hemsing som syter for tonefylgjet. Det gjer han på meisterleg vis. Ikkje berre trakterer han felene sine så det både svingar og græt. Anten han stryk på strengene, klimprar på dei, eller trampar takten, er han med sin måte å spele på, ein fjerde dansar i laget. Han sit for det meste staut på sida av scenen, og blir på den måten eit ankerfeste til det som er gammalt og som framleis varer – ein basis som vi rører oss i forhold til.

Lyset byggjer på effektivt vis opp under framsyninga. Dei små lyskastarane som dansarane ber med seg og plasserer ulike stader, er eit spennande supplement til den store lyssetjinga. Mektig er det når «det lid mot kveld», og skuggane stig opp langs bakveggen på scena.

NYE ROM

Fenomenet Frikar er noko av det beste som har hendt i norsk samtidsdans. Hallgrim Hansegård og dei han har med seg maktar gong etter gong å skape nye, spennande rom på ein grunnmur av folkemusikk og folkedans. Tidlegare har dei spunne mykje kring myter og overtru, men denne gongen er dei over i det meir ålmenne.

Og når timeglaset renn fullt, kampen, leiken og stemningane er utforska, vindar dei opp dagen med ei ny salme: «Nu dagens lys sig sniger hen...». Det er ei kraftfull ramme dei har valt: å setje dagens strev og glede inn under Guds lys på den måten.

At vi har slike sterke krefter som nyttar det urnorske på slike nyskapande måtar, er rikt. Måtte dei få armslag til å arbeide vidare og skape endå fleire framsyningar enn *GotoGuta*, som er blitt til i samarbeid med Førdefestivalen.

Intens dansekunst frå Frikar

Kroppsbekerselsen er total når dansegruppa Frikar briljerer i framsyninga «GotoGuta».

Av Anne M. Heggelund

Når den siste feletonen til Erlend Apseth blir hørgende, att bløtt i lufta, er det mest som du har vore ute på ei lang treningssøkk eller dansa ein heil kveld på kappelsgolvet. Framsyninga «GotoGuta» til Frikar er så intens, innhaldsrik og særskild at du nesten glemmer å puste. Men dei mange lefdende humoristiske augneblinkane får deg til å seie skuldrene noke sekund, for Wette Springgjørd, Hallgrim Hansegård og Adne Kolbjørnsen igjen kastar seg ut i dansesog og kurtar av dei spøgelseslære sløtt.

Elegant koreografi
Frikar har skapt mykje publikum med framsyningar som «Lause», «Kule», «Bivert» og «Mørk». Framsyningane er hugo og stolarne i alle dei lausdansane står på publikum.

Fredag var dei igjen i Al kulturfest og publikumet er hege...

ale trampolinen har stilla og lyset har kome på. «Utrulig bra», «fantastisk», «imponerende». For det er det å la seg imponere. I «GotoGuta» får du tradisjonell hallingsdans, moderne inntrykk, eleganse, skolebarn og ein god dose skodespel. Det er koreografi, koreografi, koreografi, kameranskap og komplimenter. Det er koreografi, koreografi, koreografi. Og det koreografi.

Utrulig koreografi
Det er ikkje noko julett over «GotoGuta»-produksjonen. Spelmannen står på ein stol, står i ein hjørne eller ved ei par hane fortatt på scena. Dansarane er kvarandre rekvisttar, turnerer kvarandre nærast som filmdokker og utnyttar kvarandres styrke. Ein hel bevegelse, akkompagnert av musikken, og stadig er dei dansarane sjøve som kjør med seg bykkaner rundt på scena, noko som er veldig effektivt.

Det er så lett, lekent og imponerende i stilen, men det er berre tilsynelatande. Timing og presisjon er perfekt. Mens du sit der nærast med hjerta i halsen, når dansarane hokanleg tala kastar seg ut i nye triks og turnar, har dei sjøve seg stiller.

DANSEREN Kroppsbekerselsen er total. Framsyninga i Al kulturfest var første gongen Frikar synte «GotoGuta».

DANSEREN Framsyninga «GotoGuta» er tradisjonell og nyskapande på same tid, og blir fylt av publikum. Jørgen Wette Springgjørd er ein av fire i ensemblet.

TAKKE FOR APLAUDEN Adne Kolbjørnsen (f.v.), Wette Springgjørd, Hallgrim Hansegård og Erlend Apseth i Frikar.

DETTE STANDSTILL Frikar er igjen på lyse stier. Erlend Apseth leier an på foto. «GotoGuta» Wette Springgjørd, Adne Kolbjørnsen og Hallgrim Hansegård kappast om å stå på hovudet.

8 møter (dansefilm som vann sølvprisen i Prix Italia)

«An original idea of crossing the borders of culture and language through music and dance. A model to follow and develop.» - The International Jury of Prix Italia 2013

Fossegrimen

(Samproduksjon med Det Norske Teatret 2013)

- reportasjeleder: Jon Magne Lund
- kulturredaktør: Olav Egil Aune
- kultur@vl.no
- tips til avdelingen: 22 310 389
- flere nyheter på vl.no/kultur

kultur

I MORGEN KAN DU...

...starte våren og la fingrene bli grønne med å bla i *Grønnsakboken* (Tun forlag). Her får du tips til dyrking av 22 lettdyrkede grønnsaker. Siden de har ulike krav til jord og næring, og må sås og plantes til forskjellige tider, kan det være smart å lytte til eksperter som forfatteren *Agneta Ullén*. Hun gir også råd om hvilke grønnsaker som egner seg sammen og hvordan man unngår skadeangrep på grønnsakshagen. Her er også råd om du vil begrense deg til å dyrke i krukker og kasser på balkongen. God og giffri mat, kan bli resultatet. Og kanskje sparer du noen kroner på innsatsen. Det kan også være morsomt, når du får det til. Boka er en oppfølger til *Urtehagen* (2010), og tanken bak begge er at dyrking ikke skal være vanskelig.

ARNE GUTTORMSEN

Lettbeint og levende famil

■ Anmeldt av Liv Riiser

livriiser@vl.no

22 310 310

Historien er gammel, men innpakningen flunker ny når Det Norske Teatret inviterer til dans og spell med *Fossegrimen*.

Harding- og bastardfele, høye svev, viltre hopp og magiske scenebilder er overbevisende kamouflasje for en fortelling som nok har gått ut på dato.

Forestillingen er en del av hundreårsjubileet på Det Norske Teatret, og stykket er enda eldre. Det hadde premiere på Nationaltheatret i januar 1905, og var det første nynorske teaterstykket på landets hovedscene. Johan Halvorsen hadde skrevet musikk til Sigurd Eldegards stykke, og *Fossegrimen* ble en braksuksess. I årene som fulgte ble det spilt 140 ganger, folk var elleville både over handlingen og den språkpolitiske seieren. Siden er det blitt spilt på Det Norske Teatret både i 1926 og 1931, før teatret nå tørker støv av det på nytt.

Snurrig blanding. Dette er informasjon som det kan være lurt å ha med seg i møte med den fyrrige og fargerike familiefeststillingen som hadde premiere fredag kveld. For selv om rytmen, dansen og fargespeilet fungerer fra første stund, er handlingen mer uklart. Enda så godt det er jobbet med regi og dramaturgi, lar det seg ikke nekte at fortellingen halter. Teksten fremstår som en snurrig blanding av skilingsviser og Faust-fortelling, av Ibsens *Peer Gynt* og Bjørnsons *Faderen*, av huldreeventyr, historie, folkeviseleik og hallingkast. Og bakom skimtes historien om Myllarguten og Ole Bull.

Det handler om fattigstuen

TEATER

DET NORSKE TEATRET,
Hovudscenen

Fossegrimen

Av Sigurd Eldegard

Musikk av Magnus Stinnerbom

I samarbeid med Frikar Dance

Company

Regi: Leif Stinnerbom

Gull av gråstein.

Tarjei, som er mester på fele. Gaven har han fått av Fossegrimen, som til gjengjeld krever Tarjeis sjel. Moren vrir sine hender i fortvilelse over at gutten har solgt seg til djevelen, mens en mystisk byfant lokker med studier og reiser til utlandet. I tillegg dras Tarjei mot storkakens vakre datter Aud, som på sin side står i fare for å bli giftet bort til en mann hun ikke vil ha. Sånn omtrent er hovedkonflikten, men innimellom er det huldredans, drap og drukenskap, brudedefølge, uekte barn og folk på rommen, i en verden som, med Fossegrimens ord er «ond, vond og feig». Men Aud er trofast, varm og god. Kjærligheten bærer og alt ordner seg på julaften.

Susende flott. Alt dette er imidlertid bare et springbrett for oppsetningens egentlige poeng: Dansen, fargene, rytmen og musikken. De susende flotte kostymene og det kraftfulle og levende scenebildet. Et stort edderkoppnett dominerer scenerommet og fungerer som foss, fangenskap og sosial klatrestige. Fire musikere på scenen fyller rommet med klang og rytme, kommenterer handlingen, og driver den videre med slått og stev, leik og leven. Mens Tarjei, i Igor Necemers skikkelse, er en mester på luftfele.

Paul-Ottar Haga veksler mellom falsett i rollen som Fossegrimen, og sonor bassklang som bygdas storkakse, mens Heidi Ruud Ellingsen lyser av energi og vilje som datteren Aud. Silje Onstad Hålien er farlig forlokkende som hulder, og alt foregår i én, uopphørlig bevegelse, med dansere og skuespillere som sve-

– Dansen, fargene, rytmen og musikken dominerer i en fortelling som har gått ut på dato, mener vår anmelder om forestillingen *Fossegrimen* på Det Norske Teatret. På bildet: Igor Necemer som Torgeir og Silje Onstad Hålien som datter til Fossegrimen

Alle foto: Erik Aavatsmark/Det Norske Teatret

ver, hopper og svinger seg gjennom handlingen. De bunad- og rosemonsterinspirerte kostymene skaper ytterligere liv til forestillingen, som spiller på tradisjonsstoff, men aldri henfaller til vadmøl- og skinnbrokrealisme.

Fossegrimen er blitt til i et usedvanlig fruktbart samarbeid mellom Det Norske Teatret og dansegruppa Frikar, mens folk fra det svenske Västana Teater har vært tungt inne med regi, kostymer og musikk. Sammen

har de funnet en trylleformel, og skapt gull av gråstein. Det som kunne vært traust gammelmodig, er blitt lett og luftig, og det som kan virke passé, er hyllet inn i et nåtidig visuelt inntrykk. Godt gjort.

8 (Premiere på Dansens Hus 30.05.2012)

«Colourful and trailblazing» - Colin Irwin, Spiral Earth, July 9th 2012

«Like the Tarantino film Kill Bill without the violence» - Kevin Bourke, Songlines Magazine, July 7th 2012

"Frikar made the differences swing together in a wonderful manner. The result is an original research of communication through a lot of humor." - Jörn Florian Fuchs – Deutschlandfunk, June 6th 2012

"I am touched by the simplicity of this wordless dialogue. A bold, playful performance with great audience appeal." - Annabel Guaita - Bergens Tidende, May 31st 2012

"The sharp precision and smooth movements convey humility and respect, mind in balance. The show has strict choreography, which give space for Hansegårds aim to be playful, impulsive and free." Per Erik Andersen – Scenekunst.no, June 19th 2012

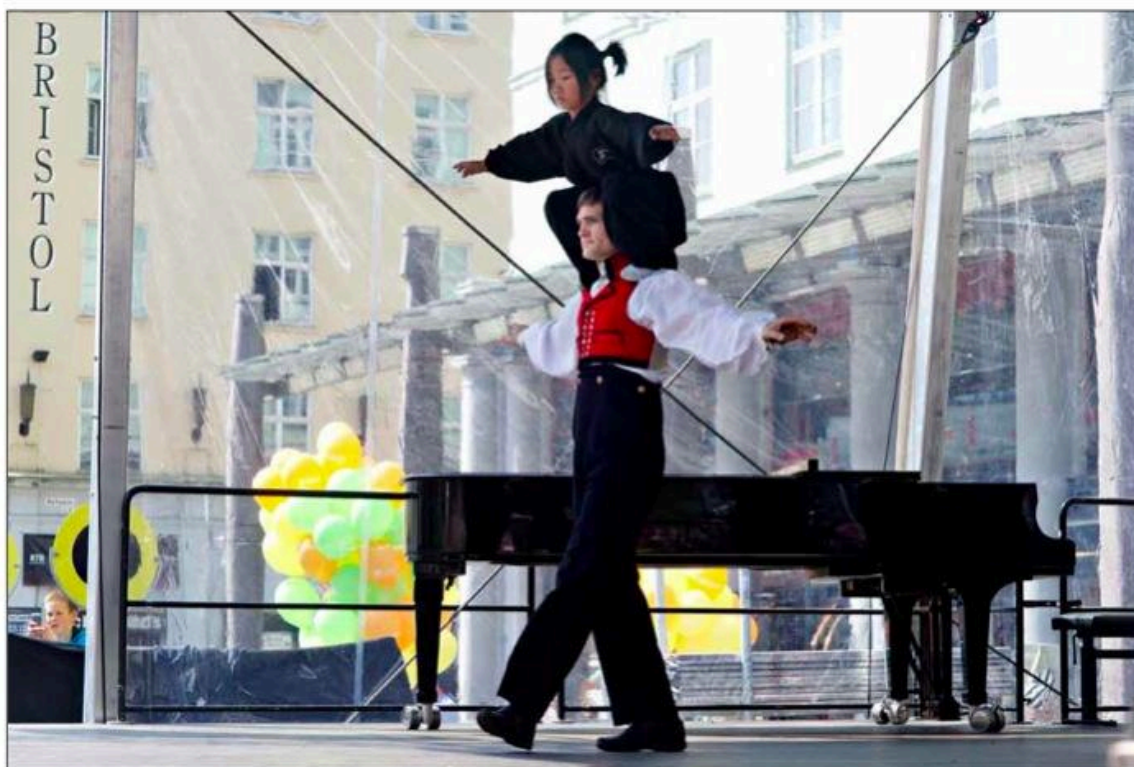
"Of all Frikar performances I've seen this is definitely the best. The explanation is simple. Hallgrim Hansegård and his artists have returned to the basics. Frikar is strengthening its position as one of Norways strongest dance ensembles" - Ingvar Skattebu - Oppland Arbeiderblad, June 23rd 2012

"Moving, beautiful and refreshing" - Anne-Lise Surtevu - TA, June 18th 2012

"The choreography is brilliant" - Katarina Goldfain Johnsen, Nordlys - June 28th 2012, 5 on the score

"Magic moments ... intricate artistic twist. Frikar have once again hit the target" Børge Hoseth, Harstad Tidende June 28th 2012, 5 on the score

"Also, the project 8, shown by the group Frikar, made the differences swing together in a wonderful manner. Norwegian folk dance and Western, expressive dance mingle here with the Far East. Choreographer and Frikar founder Hallgrim Hansegård has together with the four Frikar members and four Chinese kung fu dancers worked in China without knowing a word of Chinese. The result is an original research of communication that bridges the gap between the very different energy and body concepts through a lot of humor." - Jörn Florian Fuchs, Deutschlandfunk June 5th 2012

GOD BALANSE: Publikum fikk en forsmak på samspillet mellom Frikar og de kinesiske kung fu-munkene under Festsplenes åpningsforestilling 23. mai. Det vakre tablået med Hallgrim Hansegård og tårningen Zhou Wenbin er et av forestillingens beste øyeblikk, skriver vår anmelder.

FOTO: ERIK BREKKE

Imponerende balansekunst

scenens dans

Frikar Dansekompagni
Hallgrim Hansegård koreografi, regi og scenografi
Musikk av Markus Paus
Griegshallen

Fabelaktige dansere med sjanterover-
skridende uttrykk

DET KUN SEKS ÅR gamle dansekompagniet Frikar har skapt enda en ny forestilling, denne gangen bygget på et fire måneders opphold i Kina der de har arbeidet med fire kung fu-munker.

Kung fu-munkene snakker ikke engelsk, frikarene kan ikke kinesisk. Forestillingen er skapt av og med

kroppsspråk. Gjennom dette har de kommet frem til et felles uttrykk basert på halling og kung fu, spill, kamp, lek og balansekunst.

Koreograf Hallgrim Hansegård ønsker å fremdyrke et unikt uttrykk og å frigjøre seg fra sjanger, men likevel forbli forankret i kultur og samfunn. Dette lykkes han med. Scenografien er smakfull i sin enkelhet, og forblir en upretensjøs ramme som kler forestillingen godt.

DE HOLDER et høyt tempo og fremviser en imponerende akrobatikk. Vi er vitne til halsbrekkende hopp og kast, og publikum applauderer og ler mellom hvert "nummer". For eksempel når Hallgrim Hansegård og

den lille gutten Zhou Wenbin går i bro og begynner å vandre på scenen som to insekter.

Danserne er imponerende, men etter hvert oppstår et behov for å komme mer innpå de åtte karakterene i forestillingen, og ikke minst historien de ønsker å fortelle. Men det er kanskje ikke meningen at man skal finne noen rød tråd her. Forestillingen er bygget på enkeltstående tablåer.

DE BESTE ØYEBLIKKENE er der danserne reduserer tempoet og bli mer reflekterende, som i det vakre tablået med Hallgrim Hansegård og tårningen Zhou Wenbin. Jeg blir grepet både av enkelheten i denne ord-

løse dialogen mellom barnet og den voksne.

Barnet veksler mellom å være både oppå og deretter under Hansegård. Først som en apekatt, så under som et insekt, og deretter balanserer han som en fugl på hans skuldre, som om det skulle være den naturligste ting i verden.

Her får publikum et kort, men viktig blikk inn til hvem de er, begge to. Disse nære øyeblikkene kunne forestillingen med fordel hatt flere av.

MUSIKERNE BEFINNER SEG på scenen, og er også en del av det visuelle. De løfter forestillingen med sitt dynamiske og presise spill.

Den norske komponisten Markus

Paus har skapt spennende og fargerik musikk med referanser til både asiatiske klanger og norske nymer, som understøtter det flerkulturelle budskapet. Alt i alt et dette en dristig, leken forestilling med stor publikumsappeal.

ANNABEL GUJATA

Kraftfullt og nyskapende

Harstad: Danseforestillinga «8» er en imponerende samling kraftfulle tablåer – der de vare øyeblikkene huskes best.

Anmeldelse

Børge Høst
bho@nt.no - 950 74 492

Da Frikar gjestet Harstad og Festspillene for første gang i 2009, surfet de på en eventyrbølge som dansere for Aleksander Rybak. Den gang tok de en fullstatt storval med storm i ei forestilling som undertegnede betegnet som rått publikumsfrieri av den flotte sorten. Møtet mellom breakdance og lausdans var uedvanlig energisk og en visuell fest. Året etter var Hålogrim Hånselgård tilbake i kulturhuset, denne gang med en heistopt forestilling Hållingsens tegn. Også den gangen var forestillinga var praktfull visuell sett, og karyskene stod i høi hallingensene.

Undertegnede hadde derfor store forventninger til denne forestillinga. Og det er en glede å kunne rapportere at de ble innfridd, selv om den visuelle festen utelukkende denne gangen. I «8» er nemlig scenografen veldig enkel, samtidig som lyssettingen er nesten spartansk og nøytral. Det kler denne forestillinga godt, men er altså ikke like visuell som for eksempel «Kruk» var.

Nuvel. I denne forestillinga møter altså norske hallingansere pur unge kinesiske kung-fu munke i en rekke tablåer der de åtte danserne skal prøve å finne sin plass i gruppa. Det er imponerende ferdigheter som fremvises, både av kung-fu-munkene og hallinganserne. Likheterne mellom de to – skal vi si kunstnerne – blir tydelige.

Den hip-hop-inspirerte lausdansen og hallingkastene til de tre Frikar-danserne imponerer nær sagt på vanlig vis. Imponerer gjør også de unge munkene, og spesielt 10 år gamle Zhou Wenbin.

HARSTADVÆRING: Maghild S. Torvanger fra Harstad var en av fire muskere som framførte den nyskrevne musikken av Markus Paus.

Sammen med Frikar-gjef Hånselgård skaper 10-åringen forestillingens mest magiske øyeblikk. En ordløs dialog mellom barnet og den voksne, der barnet gjennom intrikate grep veksler mellom å være oppå og under Hånselgård. Først som en apekat, senere som en fugl på hodet hans.

Serket. Musikkerne, med harstadværingen Maghild S. Torvanger på fiolin, satt opp på scenen og framførte nyskrevet musikk av Markus Paus, naturlig nok inspirert av både Østen og det rottnorske. I likhet med dansen fungerte også musikken i denne dristige og lekne forestillinga. Frikar har nok en gang truffet blinken.

Se video og bilder på ht.no

DANS

FINN 2012

Frikar

«8»

Med: Adne R. Gecke Kolbjørnsen, Anders Aasteb, Velle Springgard, Yuan Shanteng, Chen Jie, Yan Guang, Zhou Wenbin, Hålogrim Hånselgård - dansere, Maghild S. Torvanger, Erik Raudes, Benedek Foto, Ingrid N. Sandnes, musikere, Koreografi etc. Hålogrim Hånselgård, Harstad kulturhus, Storsalen, onsdag kveld, Publikum: 1.000

IMPONERER:

Frikar-gjef Hålogrim Hånselgård har nok en gang skapt ei fabelaktig danseforestilling. Denne gang var det imidlertid 10-år gamle Zhou Wenbin som stjal showet. Foto: Steve Nilssen

KULTUR

Nordlys

LASSE
JANGÅSMARTE
HOTVEDTTOVE
MYHREEGON
HOLSTAD

Telefon 776 10 500 - kultur@nordlys.no

HOPP i særklasse

Kampsport

«8 – Frikar møter Kung fu
Norsk halling møter kinesisk
kampsport»

Koreografi:
Hallgrim Hansegård
Koreografisk rådgiver:
Mester Chen Shiyu

«Men at det går an å gjøre slike hopp?» kom det fra raden bak. For et fullt Harstad kulturhus fikk se en oppvisning av de bedre. Fire hallingdansere har reist tre måneder til Kina for å lære Kung fu av mesterne. Hjem kom de sammen med fire Kung fu-munker, og et heidundrende show kalt «8 – Frikar møter Kung fu» i bagasjen.

Publikum tas med gjennom en kroppsspråklig historie. Her brukes knapt noen ord. Kommunikasjonen går mest via hender og miming og spark. Vi får se en god del kulturforskjeller – men også likheter framheves.

Koreografien er strålende halsbrekkende. Det er nesten så forestillingen burde hatt en «ikke prøv dette hjemme»-advarsel ved start. Kinesernes slagkraftighet og Frikars karakteristiske «hattespark» gjør seg godt.

Gjestene fra Kina viser seg like utmerkede utøvere som man kunne håpe. Deres perfekte bevegelser, det være seg rolige eller spretne, er i perfekt balanse med musikken. Spesielt er overraskelsesmomentet Zhou Wenbyn på bare 10 år meget spennende å se. Der han hopper rundt på scenen og iblant utkonkurterer de voksne er han et syn.

Og spenningen til stykket tilfører også musikerne. Med bratsj, cello, fiolin og slagverk gir de et kraftig inntrykk til sceneshowet.

Lysset kommer på igjen, hallingdølene bukker – kineserne takker med en egen tradisjonell hilsen. En stilig avslutning på en stilig forestilling.

Katarina Goldfain Johnsen

Foto: Ole Asheim

MENINGER & KORT SAGT

SIDE 44-45

SIDE 46

SPENST OG BALANSE: Frikars forestilling 8 er en studie i spenst, styrke, balanse og kroppskontroll. Forestillingen er slett ikke uten humor.

FOTO: INGVAR SKATTEBU

LEKEN: Samarbeidet mellom Hallgrim Hansegård og forestillingens yngste deltaker framsto som en omsorgsfull lek.

HARD ØKT: Adne Kolbjørnhus fra Vestre Slidre har en hard økt på jobb. Svetten renner av frikarene, som danser i jeans, langermet trøye under studiolysene.

Frisk forbrødring

FAGERNES: Frikar makter det ingen diplomat kan: De forbrødrer fire norske og kinesiske dansere, med akrobatikk og humor som virkemidler.

Ingvar Skattebu

Av alle Frikar-forestillinger jeg har sett, er dette definitivt den beste. Forklaringen er enkel. Hallgrim Hansegård og medhjelperne hans har tatt returen til det

elementære. De går tilbake til det grunnleggende, det som skjer i en guttegjeng med ulik bakgrunn. Hvordan nærmer de seg hverandre? Hvordan avviser de hverandre? Hvordan egger de til kamp, og hvordan oppstår vennskap? Med så vel vare handlinger som testostoronoppsørsel – krydret med betydelige doser humor engasjerer forestillingen fra første minutt. At Frikardanserne er blitt mer profesjonelle som scenekunstnere, er lett å se. Samtidig er det her de har mer å gå på. Som dansere og akrobater duger de i massevis. Jeg har ikke telling på hvor mange stifter, rundkast og nakkesprett de tar. Men for oss på første benk er råskapen tydelig, og svettelukten sto av scenen i Kulturhuset på Fagernes fredag kveld. Der fylte Frikar to forestillinger.

Åtte utøvere

Tittelen 8 handler kort og godt om åtte gutter og menn på en scene. Så

enkelt tolker vi tittelen. Men bak tallet får vi servert en historie om kulturell forbrødring, som overhodet ikke står i stil til den kjølige stemningen Kina og Norge har på topp politisk plan. Og nå reiser Frikar landet rundt med sitt budskap.

De spiller på ulikheter, vist gjennom tradisjoner, ferdigheter og manglende språk. Akkurat som under forberedelsene i Kina er kroppsspråket, lyder og enkle uttrykk den mest synlige kommunikasjonen. Men bak dette ligger det en tilnærming som viser likheter og ulikheter i kulturene. Kort og godt: Norsk folkedans møter kinesisk kung fu.

Flott musikk

Firemannsenssemplet, som fyller venstre kortsiden på scenen, gjør en flott jobb, og gir hele forestillingen en ekte følelse. Flott lyd kvalitet og gjennomtenkt lyssetting gjør opplevelsen komplett. Jeg vil tro at Frikar

på denne måten styrker sin posisjon som et av Norges mest etterspurte danseensembler.

Som en stor honnør til Frikar, markerte Sparebanksiftelsen seg med å dele ut en halv million kroner. Dette ønsker Hallgrim Hansegård å legge inn i det han kaller *Norsk senter for akrobatisk kunst*, som han planlegger å starte i Aurdal.

Sommersymfoni

Frikar 8 representerte også starten på Valdres Sommersymfoni, som går fram til 2. juli. Her blir det arrangert kurs for unge, klassiske musikere og et stort antall flotte konserter rundt om i Valdres. Her møtes igjen landets største talent innen klassisk musikk, blant annet vår egen Guro Kleven Hagen. På kjendissiden finner vi nesten alltid Alexander Rybak, som i år holder flere konserter.

BYGDEPULS

Natur- og kulturpark i 5 år

VÅLDRES: Prosjektet Voldres natur- og kulturpark er i tillegg, og kunne ha sin 5-års-jubiläum 12. juni. Mange gode samarbeidsprosjekter er i gang, og det er stort engasjement fra organisasjonene, lag og foreninger, og ikke minst næringslivet.

Nå kommer skattepengene

OPPLAND: Mange har nylig fått kassepengene, og nå kommer skattepengene. Men kassepengene er ikke brukbar på ferie, gir mye av skattepengene rett i spåren, avslører Region Analyse. Men bare 12 prosent av oppdragene sier de vil spare.

TIPS OSS!

TE: 61 36 42 00, e-post: redaksjonen@avis-valdres.no

Fantastisk forbrødring

Anne Kjønnås
Annonse

Forestillinga «8» viser til det fulle hvordan det er mulig å kommunisere uten ord. Fire hallingdansere og fire kung fu-munker fra Kina møtes og smelter sammen i en forrykende danseforestilling som vitner om håp for framtiden.

FAGERNES:

Kulturbuett var en fantastisk forestilling som foredragsholder. På scenen var det fire kung fu-munker og fire frikare.

Det starter rolig og forsiktig. De fire kung fu-munkene, Yuan Shoufeng, Chen Jie, Yan Guang og Zhou Weibao holder på med sin daglige rutine.

De kommer frikarene (spil Hallgrím Hannegård) og viser hva han er god for. Han får følge av sine gode kolleger, Anne Geirle Kollberg, Audun Aasen og Vibeke Springstad. Sammen viser de oss et fantastisk og hallingdans på en helt annen måte.

Vakkert møte

Skrevet kung fu-munkene og frikarene er et fantastisk møte mellom to kulturer, den imponerende kroppsligheten, det danske kraft, energi og det høye nivået og det høye nivået.

De fire kung fu-munkene, som kun er til å se, ønsker å lære Hallgrím Hannegård kung fu. Men lærer-mesteren er skeptisk. De to møtes alene og lærer av hverandre.

FAKTA

Forestillingen «8»

- Handlet av den frikare som reiser til Dagbladet i tillegg til «8».
- De bruker kung fu-munker og frikare til å vise.
- Utviklet av et av de beste av de kommuniserte med kung fu.
- Denne rekken skilles i henholdsvis. Det hele har også blitt en skulptur i en.

«Det er andre måter å løse opp i konflikter på enn bare gjennom ord»

Kunstner: Kung fu-munkene og frikarene i imponerende samspill.

folle og ingeniør Nodal Sandnes på video. Det er Marva Paus som har skrevet musikken som spiller på scenen gir oss sine personlige uttrykk, og de lærer av hverandre.

«Det er en forestilling til ettertanke og beundring. Det er en opplevelse i et fantastisk, dans og oppvisning på så høyt og gjennomgående nivå».

I tillegg setter «8» gang refleksjon og beundring. Hvordan vi mennesker kan møte på tvers av det fremmede, og hvordan det kan åpne seg nye verdener, der som man er godt kjent på er seg sjøl og ta inn det fremmede.

Begeistring om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Frikarene og munkene kommuniserte kun via kroppene. De

helt en drøm om å lære seg kung fu. Sammen med sine tre frikare kolleger reiser han til Dagbladet og opplever i Kina og blir der i fire måneder. Her trafte frikarene en til fire gammel munk som hadde en stor drøm i livet, nemlig å bli kung fu-mester.

Løve: Hallgrím Hannegård kommuniserer med kroppen at han ønsker å lære kung fu.

Snakker med kroppen: Hallgrím Hannegård «snakker» med den yngre kung fu-munkene.

Kunsten: Frikarene transferer skulptur på en helt annen måte.

Løve: De fire på scenen gir publikum en utraget og utraget.

Løve: De fire på scenen gir publikum en utraget og utraget.

Løve: De fire på scenen gir publikum en utraget og utraget.

Løve: De fire på scenen gir publikum en utraget og utraget.

Løve: De fire på scenen gir publikum en utraget og utraget.

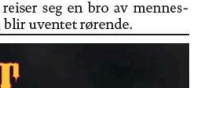
Løve: De fire på scenen gir publikum en utraget og utraget.

Løve: De fire på scenen gir publikum en utraget og utraget.

Løve: De fire på scenen gir publikum en utraget og utraget.

Løve: De fire på scenen gir publikum en utraget og utraget.

Løve: De fire på scenen gir publikum en utraget og utraget.

Bivfrøst (Premiere på Teater Innlandet 25.10.2012)

58 Kultur Dagbladet LØRDAG 27. OKTOBER 2012

Fine «Bivfrøst» er både hanekamp og fellesskapsprosjekt.

Fusjonert folkedans

«Bivfrøst» av Hallgrím Hannegård.

Teater Innlandet, Hamar.

Koreografisk kniv for staute karer.

Anmeldt av Inger Merete Hobbeldstad

DANS: «Og så er han bare så kjækk», hvinte en jente med blussende entusiasme på vei ut av danseforestillingen «Bivfrøst» på Hamar. Hvem av de seks danserne på scenen hun hadde i tankene, fikk ikke denne anmelder med seg, men det kunne egentlig vært hvem som helst. «Bivfrøst» er en leken, livlig hanekamp for staute, unge menn, organisert som dueller og trefninger, men med et fellesskapsbudskap i bunn.

Åpne folkedansen

Asiatisk ninjæstetik, breaking og folkedans fusjoneres til en sergen helhet på scenen av et etnisk sammensatt ensemble. Noen av brekerne har bakgrunn fra King-wings (kjent fra blant annet «Norske talenter»), folkedanserne er tilknyttet Frikar, og det er Fri-

kar-grunnlegger Hallgrím Hannegård som er ildsjelen bak «Bivfrøst». I programmet forteller han om ønsket om å åpne folkedansen og ikke tillate at den blir bundet til snever nasjonalisme, som høyere-ekstreme krefter flere ganger har forsøkt.

Bivfrøst var ifølge norren mytologi regnbuebroen som gikk fra gudenes til menneskenes verden. På Hamar er det også nyere eventyr som spiller inn: Felespiller Erlend Viken er en slags konge, sanger og musiker Amina Sewali en prinsesse som danserne vil imponere. Men for det meste er «Bivfrøst» mer abstrakt: Når de ikke tevlr seg imellom, bruker de hvitkledde danserne scenografiens tallrike, rektangulære trekasser i umalt tre til å danse i og oppå, de skyver og løfter på dem og skaper stadig nye, poetiske rom.

Mye stabling

Lysdesigner Olav Nordhagen fortjener ros for å få de billige kulisene til å virke eksklusive og nesten eventyrlige.

Bugge Wesseltøft står bak musikken, en skimrende blanding av folketonen og elektronika, sam-

UVENTET RØRENDE: «Bivfrøst» er kraftfull og karslig. Det blir litt mye stabling i blant, men danseforestillingen kulminerer i et fellesskapsbilde som er poetisk og gripende.

Foto: Gisle Bjørneby/Teater Innlandet.

men med de andre musikerne.

Blant blir det for mye stabling og for lite dansing - gad vite hvor mange timer de seks har tilbrakt

med tricepsmaskinen. Ibland kun-

ne man ønske seg større koreografisk variasjon. Men hovedinntrykket av «Bivfrøst» er av en

kraftfull, original og ektefølt forestilling, som i sitt siste bilde, der det reiser seg en bro av mennesker, blir uventet rørende.

Underholdning

For annonsering, kontakt Olive Brekke
T: 945 02 870, dab@dagbladet.no

JAMSÍIS (Premiere på DNS i Bergen 03.06.2010)

JAMSÍIS, den nye forestillinga til Hallgrim Hansegård, er det mest spennende jeg har sett her. Det er veldig spennende å se folkedansen i dialog med samtidsdansen. Det er et nytt felt Hansegård er i ferd med å åpne her. Han har gått et stykke vei som jeg tror det er svært viktig å gå...

Men at Hansegård er en danser med sterk vilje til å gjøre egne ting og en velsignet frimodighet i forhold til å bryte grenser, er noe det norske dansemiljøet skal være glade for... Samtidig som han beveger seg mot samtidsdansen, åpner han også dører. Om han klarer å gjøre samtidsdansen tilgjengelig for et større publikum enn dagens, burde samtidsdanssjangren så absolutt tåle et hallingkast eller to.

Dansekritikar Karen Frøslund Nystøyl, NRK kulturnytt

Naturtalent. Ikke mange dansekunstnere ville våge å dyrke egen dans over én time. Hansegård er uansett på vei til å utvikle sitt særegne scenekunstneriske uttrykk, basert på tradisjonelt sett sosiale dansestiler. Hansegård er selv oppført med idé, regi, dans og video i programmet. I tillegg er han dyktig på hardingfele, dertil mens han spinner raskt rundt. Videoen er vakker som Jotunheimen og spennende som Hansegård uten sikring.

Sidsel Pape, frilans danseviter

La meg si det med en gang; Den unge lausdanseren Hallgrim Hansegård tilfører samtidsdansen et friskt og litt rufsete uttrykk. Med sin bakgrunn som grunnlegger av dansekompaniet FRIKAR, har han rot i lausdans (bedre kjent som halling), akrobatikk og innslag av brasiliansk capoeira. Og i store deler av forestillingen er det virkelig innovativt det som skjer på hovedscenen på Den Nationale Scene.

Innen det vi kan kalle for den tradisjonelle kunstdansen i dag, er det som regel fokus på perfektjonering av de små detaljer og fine uttrykkene som en skolert danser skal kunne formidle.

Hallgrims uttrykk er i andre enden av skalaen – lekent og eksperimenterende med ulike krumspring hvor han bokstavelig talt tar sjanser og lar det stå til.

Hansegård går til utfordringene innbitt og med stor iver, og det er en god synergi mellom lausdانسsekvenser og mer moderne dansepartier.

Danseanmelder Silje Birgitte Folkedal, Bergens Tidende